

Reptes ètics i soci-als de l'emigració extra-europea

les garres del feixisme.

A la gent d'aquí encara li queden moltes coses per aprendre, per igualar-se als altres països europeus quant al tema de la immigració. A Catalunya, el govern de la Generalitat ha formulat "El Pla interdepartamental de la immigració" i ha constituït un Consell Assessor. Aquest pla té com a objectiu la promoció d'actuacions que permetin prevenir i eliminar qualsevol discriminació per qüestions de raça, color, religió... El govern central també ha redactat un *Pla per a la integració social dels immigrants* i l'Ajuntament d'Olot i el Consell Comarcal de la Garrotxa han creat la Coordinadora d'immigració de la Garrotxa formada per totes les institucions i associacions que treballen en el camp de la imigració. El camí és difícil però junts podem avançar cap a una societat oberta i tolerant, on tothom tingui cabuda.

Tornant a la història, ens adonarem que la majoria de països els ciutadans dels quals han hagut d'emigrar han estat colònies d'aquests països d'acolliment, venen de països que han sofert una dominació colonial. Sabem que alguns règims colonials van ser explotadors econòmicament i políticament repressius. Eren propietaris absoluts de tot i impedièn que els nadius accedissin a l'educació, a la salut, al desenvolupament econòmic, etc. El passat colonial espanyol el trobem al Marroc, a la Guineja equatorial, a Filipines, etc. Aquests immigrants s'obliden aviat de les misèries a què han estat sotmesos pel coplonialisme i emigren en aquests països que els han arrabassat les seves riqueses i amb els quals el seu propi país ha mantingut llaços històrics, però ara és cada cop més difícil emigrar, sobretot des que s'ha implantat el visat d'entrada als països excolonitzadors. Això ha estat rebut com una vexació pels immigrants, una discriminació injusta. Aquest 1995, declarat l'any internacional per a la tolerància, Europa s'està convertint precisament en una fortalesa inaccessible.

Abdeslam Chamlal

President de l'associació de magribins de la Garrotxa

Tot Europa viu perplexa i desconcertada el fenomen d'una immigració formada per col·lectius que procedeixen d'àrees geogràfiques i culturals molt diferents, circumstància que està provocant més d'un mal de cap.

La necessària reconstrucció europea, un cop acabada la II Guerra mundial i davant l'enorme demanda de mà d'obra que hi havia a Europa, va forçar els governs a reclutar-la allà on fos, cadascú des de les seves respectives colònies, convençuts que era qüestió de poc temps, una necessitat conjuntural. Però va resultar que la recuperació i el creixement de l'economia europea, lluny de permetre una presència de poca durada, necessitava cada cop més aquesta força de treball barata i poc qualificada que tan bons resultats havia donat, fins que va arribar la primera crisi del petroli. Era l'any 1973.

És justament arran d'aquesta crisi, quan Europa descobreix l'enorme dependència exterior de la seva economia i la necessitat d'afrontar-ne la reconversió. Però la immigració s'havia afermat, l'Àfrica negra entrava en un procés regressiu i els negro-africans, davant dels conflictes interns que havien deixat estancats els seus països respectius, inicien una segona onada migratòria cap a Europa, de la qual Catalunya tampoc no se'n va lliurar.

Si per a la resta d'Europa, que estava costumada d'alguna manera a la presència de negro-africans, aquest desconcert ja era palpable, a Catalunya encara seria més gran. De cop, el mapa etno-sociològic comença a canviar en un procés per al qual no hi havia hagut preparació prèvia. D'aquí el repte ètic i social. Cal assumir una realitat que tot i donar-se espontàniament, ja és, ara per ara, irreversible. La societat catalana perquè, voluntàriament o involuntàriament, s'ha convertit en la societat d'acolliment, i la població immigrant, especialment la negro-africana, per les nostres peculiaritats.

De qualsevol manera, es tracta d'un desconcert i d'un repte d'ambdues parts, autòctons i immigrants, per la qual cosa han de ser abordats conjuntament. Cada grup s'ha d'implicar en allò per què se sent capacitats, sense confondre solidaritat amb caritat, ja que en un procés com aquest que estem vivint, els esforços no poden donar resultats si van en una sola direcció.

En aquest sentit, hi ha una part important de la societat catalana que està assumint dignament la seva part de responsabilitat, cosa que no podem dir del col·lectiu africà. Sóc conscient de les enormes dificultats amb què es troba el negro-africà en la seva vida quotidiana, però justament per això és imprescindible que en tingui consciència per tal de saber trobar les sortides conjuntes.

Edmundo Sopa Bonaba